

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.540 van 28 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 september 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 6 augustus 2008 waarbij de visumaanvraag van verzoeker wordt geweigerd.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VLIETINCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker treedt op 23 augustus 2007 te Turkije in het huwelijk met de Belgische Y. Z.

Op 9 november 2007 dient verzoeker een aanvraag in ter verkrijging van een visum gezinshereniging.

Naar aanleiding van deze visumaanvraag geeft het parket van de procureur des konings te Brussel een ongunstig advies. Het parket meent immers dat het huwelijk er op gericht is om voor verzoeker een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

Op 6 augustus 2008 wordt de visumaanvraag geweigerd. Dit is de bestreden beslissing:

“De betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen inzake gezinshereniging in artikel 40 ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat de Belgische Ambassade te Ankara een visumaanvraag gezinshereniging ontving op naam van C. A. (...), geboren op 01/04/1982;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 23/08/2007 met Y. Z. (...), geboren op 01/12/1977, van Belgische nationaliteit;

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht.

Overwegende dat artikel 46 van het wetboek van internationaal privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot beheerst worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft.

Overwegende dat artikel 146 bis van het Belgisch burgerlijk wetboek voor de Belgische onderdanen bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat de echtgenote van de verzoeker in dit geval een Belgisch onderdaan is en dat de volgende feiten duidelijk aantonen dat deze bepaling niet wordt gerespecteerd;

Overwegende dat mevrouw vijf jaar ouder is dan mijnheer wat we gezien de heersende Turkse tradities en gewoonten eerder opmerkelijk kunnen noemen;

Overwegende het feit dat mevrouw reeds eerder gehuwd was en haar eerste echtgenoot zich op basis van gezinshereniging in België vestigde;

Overwegende dat mevrouw later zelf verklaarde dat dit eerste huwelijk een schijnhuwelijk was en er bij het parket van de Procureur des Konings Gent nog steeds een onderzoek lopende is;

Volgens de visumaanvrager zou het huidige huwelijk traditioneel gearrangeerd zijn. De echtgenoten zouden elkaar slechts tien dagen voor het huwelijk voor de eerste keer gezien hebben;

Overwegende dat reeds verschillende familieleden van mijnheer in België en Frankrijk wonen;

Overwegende dat de Procureur des Konings tevens opmerkt dat mevrouw Y. (...) geen gekende woonplaats heeft en dus niet verhoord kon worden; Mevrouw zou immers een adreswijziging hebben ingediend maar uit onderzoek van de wijkagent bleek dat mevrouw ook niet op dit nieuw adres woont;

Overwegende dat de Procureur des Konings te Brussel in zijn schrijven, dd 28/07/2008 een negatief advies verstrekt inzake de erkenning van de gevolgen van dit huwelijk;

Overwegende dat de Procureur des Konings opmerkt dat hij van mening is dat de ware reden van dit huwelijk gericht zou zijn op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor mijnheer uit hoofde van zijn status van echtgenoot;

Bijgevolg weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen Y. Z. (...) en C. A. (...) afgesloten huwelijk te erkennen in België. Het afgesloten huwelijk opent derhalve niet het recht op gezinshereniging.

Bijgevolg wordt het visum geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

«Verzoeker meent dat verweerder de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de schending van de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

De door verweerder opgegeven motieven zijn niet afdoende en dragen duidelijk niet de bestreden beslissing zodoende dat het beginsel van behoorlijk bestuur dat de materiële beslissing inhoudt wordt geschonden.

In wat volgt zal worden uiteengezet dat de motieven niet pertinent zijn en er bovendien over een aantal gegevens niet wordt gesproken ondanks hun relevantie voor de te nemen beslissing.

2.1.1 Traditioneel huwelijk

Doordat verweerder stelt dat mevrouw vijf jaar ouder is dan mijnheer wat volgens verweerder "eerder opmerkelijk" zou zijn gezien de heersende Turkse tradities en gewoonten.

Er kan niet worden aangenomen dat dit motief voldoende dragend is, zodat ze de genomen beslissing geenszins rechtens kan dragen en verantwoorden.

Door het gebruik van dergelijke argumentatie, geeft verweerder blijk van weinig realisme. Immers, in deze moderne tijden kan het geenszins ontkend worden, zelfs niet in een traditioneel Turkse samenleving, dat leeftijd geen doorslaggevende rol meer toebedeeld krijgt.

Het feit dat verzoeker aldus vijf jaar in leeftijd verschilt van zijn echtgenote kan dan ook onmogelijk een doorslaggevend element zijn met betrekking tot de beslissing of het voorliggende huwelijk al dan niet een schijnhuwelijk is.

Kortom, het feit dat er een leeftijdsverschil is tussen verzoeker en zijn echtgenote is geen afdoende motivering om te besluiten dat er een schijnhuwelijk is.

2.1.2 Verwijzing naar eerste huwelijk

Doordat verweerder stelt dat de echtgenote van verzoeker reeds eerder was gehuwd en vervolgens haar eerste echtgenoot zich ook vestigde in België op basis van gezinshereniging en dat de echtgenote van verzoeker later verklaarde dat het om een schijnhuwelijk ging. Doordat verweerder opmerkt dat het onderzoek bij het Parket van de Procureur des Konings Gent nog steeds lopende is.

Er kan niet worden aangenomen dat dit motief voldoende dragend is, zodat ze de genomen beslissing geenszins rechtens kan dragen en verantwoorden.

Verweerder stelt zelf dat het onderzoek nog lopende is en bijgevolg nog geen beslissing is genomen aangaande de eventuele schuld van de echtgenote van verzoeker.

Vervolgens stelt Artikel 146 bis van het Belgisch burgerlijk wetboek dat er een schijnhuwelijk bestaat als blijkt dat minstens één van de echtgenoten kennelijk niet de wil heeft om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar enkel wenst een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Echtgenote van verzoeker was evenwel te goeder trouw en wenste duidelijk wel een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

Door dit motief te gebruiken schiet verweerder wederom tekort in zijn materiële motiveringsplicht, aangezien het nog niet effectief bewezen is dat het eerste huwelijk een schijnhuwelijk was, laat staan dat de echtgenote van verzoeker te kwader trouw zou geweest zijn.

2.1.3 Geen gekende woonplaats

Doordat verweerder stelt dat de echtgenote van verzoeker geen gekende woonplaats heeft en niet kon verhoord worden.

Er kan niet worden aangenomen dat dit motief voldoende dragend is, zodat ze de genomen beslissing geenszins rechtens kan dragen en verantwoorden.

Zoals hierboven aangegeven in het feitenrelaas heeft de echtgenote van verzoeker van 23 april 2008 tot 30 april 2008 in de Universitaire ziekenhuizen Saint-Luc verbleven en vervolgens van 30 april 2008 tot 13 mei 2008 in het Ziekenhuis St. Etienne (stuk 9 en 10). Vervolgens hebben de zoon en echtgenote van verzoeker van 4 juli 2008 tot 11 augustus 2008 in Ankara, Turkije verbleven om verzoeker te bezoeken en bij hem te verblijven (stuk 11). De echtgenote van verzoeker stelt dat zij inderdaad nooit een wijkagent heeft gezien, maar ze kan haar afwezigheid verantwoorden door bijgevoegde stukken.

2.1.4 Geboorte van de zoon van verzoeker en zijn echtgenote

Doordat verweerder met geen woord rept over het feit dat verzoeker en zijn echtgenote een kind hebben verwekt dat geboren werd op 23 april 2008.

Aangezien de materiële motiveringsplicht een middel moet zijn om de naleving van het redelijkheidsbeginsel en het verbod van willekeur te toetsen, moet verzoeker hier vaststellen dat er over een fundamenteel feit niet gesproken wordt in de motieven. Het stilzwijgen van dit motief kan alleen maar duiden op de willekeur van verweerder.

Dat bovendien ook het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, een administratieve overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing.

Dat elk administratieve rechtshandeling duidelijk en zorgvuldig dient voorbereid te worden zodat elk particulier er mag op vertrouwen dat een overheidsbeslissing is gegrond op effectieve, feitelijke en actuele redenen.

Dat het feit dat het kind verwekt werd door verzoeker burgerrechtelijk bewezen wordt in de uittreksels van de bevoegde overheid in Turkije, maar ook in het bewijs van gezinssamenstelling afgeleverd door de gemeente Schaerbeek (stuk 4 en 5).

Dat bovendien blijkt uit het doktersattest van Dr. D. en het verblijfsrapport van het Ziekenhuis St. Etienne (stuk 7 en 8) dat de zoon van verzoeker en zijn echtgenote moet verwekt zijn rond 1 september 2007, zijnde 33 weken en 5 dagen voor 23 april 2008.

Aangezien verweerder dit element niet in overweging heeft genomen in haar beslissing, kan niet van enige degelijke materiële motivering, laat staan zorgvuldigheid, worden uitgegaan.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat uit de bestreden beslissing blijkt dat op 28 juli 2008 het parket van de procureur des konings te Brussel een negatief advies heeft verleend ten aanzien van het huwelijk van verzoeker met zijn Belgische echtgenote. Het

parket oordeelde op basis van de elementen overgemaakt door de Belgische ambassade en het gevoerde politieonderzoek dat het desbetreffende huwelijk uit hoofde van verzoeker een schijnhuwelijk betreft en dat het aldus niet gericht was op het stichten van een duurzame levensgemeenschap. Verwerende partij houdt voorts voor dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende gemotiveerd werd en dit zowel in feite als in rechte. In de bestreden beslissing kan immers op duidelijke wijze gelezen worden om welke redenen het visum geweigerd werd. Verzoeker kent bovendien de motieven van de bestreden beslissing vermits hij ze probeert te weerleggen in zijn verzoekschrift. Aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan. Vervolgens stelt verwerende partij vast dat verzoeker de bestreden beslissing ook inhoudelijk aanvecht. De Raad kan zich evenwel niet in de plaats stellen van de administratieve overheid. Ten slotte stelt verwerende partij vast dat de bestreden beslissing uitvoerig werd gemotiveerd onder meer met betrekking tot de vaststelling dat uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

2.1.3. Verzoeker wijst er in zijn repliekmemoirie op dat hij niet de formele motiveringsplicht betwist maar wel de materiele motiveringsplicht. Vervolgens wijst hij naar het schrijven van 19 mei 2008 van de eerste substituut van de procureur des konings te Gent waarbij deze stelt dat zijn ambt niet het initiatief zal nemen om het eerste huwelijk van de echtgenote van verzoeker te laten nietigverklaren omdat onvoldoende bewezen is dat de echtgenoten of één ervan bij het aangaan van het huwelijk het vormen van een leefgemeenschap en de gevolgen van het huwelijk hebben willen uitsluiten. Verzoeker stelt dat verwerende partij tekort schiet in zijn motivering omdat zij stelt dat het onderzoek aangaande het eerste huwelijk nog steeds lopende is terwijl uit het administratief dossier blijkt dat het reeds afgelopen is en omdat het duidelijk niet bewezen is dat het eerste huwelijk een schijnhuwelijk was, laat staan dat verzoekers echtgenote te kwader trouw zou geweest zijn. Verzoeker voegt tevens een huurovereenkomst bij waaruit blijkt dat de echtgenote van verzoeker wel degelijk op het door haar opgegeven adres woont. Tenslotte wijst verzoeker erop dat de materiële motiveringsplicht vereist dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat het werkelijk bestaande feiten moet betreffen die door het bestuur met de nodige zorgvuldigheid moeten worden vastgesteld. Uit de lezing van het verzoekschrift en de repliekmemoirie blijkt dat de feitelijke grondslag voor de aangehaalde motivering niet afdoende is. Zo kan volgens verzoeker onder andere het stilzwijgen van het gemeenschappelijk kind en het verkeerdelijk vermelden van het lopende onderzoek in het kader van het eerste huwelijk van verzoekers echtgenote bezwaarlijk getuigen van een zorgvuldige voorbereiding noch van een afdoende motivering.

2.1.4. Wat betreft de aangevoerde schending van de in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat deze tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan ze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, en naar het feit

dat verzoeker zich niet kan beroepen op de richtlijnen inzake gezinshereniging in artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) omdat de Dienst Vreemdelingenzaken weigert het huwelijk tussen verzoeker en zijn echtgenote te erkennen.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker uit eveneens kritiek op de motieven van de bestreden beslissing, hij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van mening is dat het huwelijk van verzoeker en zijn echtgenote geen huwelijk is omdat uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op de totstandbrenging van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verboden aan de staat van gehuwde, dat zo'n huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van de openbare orde, dat het parket van de procureur des konings ook tot deze conclusie komt en dat de Dienst Vreemdelingenzaken derhalve weigert het huwelijk te erkennen en dit huwelijk geen recht op gezinshereniging opent.

Verzoeker poogt in zijn verzoekschrift slechts enkele motieven te weerleggen inzake de elementen die verwerende partij ertoe gebracht hebben het huwelijk niet te aanvaarden. De overige motieven betwist verzoeker niet.

Waar verzoeker voorhoudt dat het motief dat er een leeftijdsverschil is tussen verzoeker en zijn echtgenote niet afdoende is om te besluiten dat er een schijnhuwelijk is, wijst de Raad erop dat verwerende partij in de bestreden beslissing een opsomming geeft van de verschillende elementen waarom zij de mening is toegedaan dat het huwelijk van verzoeker geen duurzame levensgemeenschap op het oog heeft. Het is dus uit het geheel van deze elementen dat verwerende partij deze mening gevormd heeft en niet enkel op basis van het feit dat er een leeftijdsverschil is tussen verzoeker en zijn echtgenoot.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift en repliekmemoire op dat waar verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar een lopend onderzoek naar het eerste huwelijk van verzoekers echtgenote, de motivering niet correct is aangezien dit onderzoek wel degelijk werd afgesloten met een schrijven van 19 mei 2008 waarin de eerste substituut van de procureur des konings van Gent stelt dat de zaak geseponeerd werd omdat onvoldoende werd bewezen dat de echtgenoten of één ervan bij het aangaan van het huwelijk het vormen van een leefgemeenschap en de gevolgen van het huwelijk hebben willen uitsluiten. Bovendien is er volgens verzoeker niet bewezen dat het eerste huwelijk een schijnhuwelijk was, laat staan dat verzoekers echtgenote te kwader trouw zou geweest zijn. De zinsnede in de bestreden beslissing *“dat mevrouw later zelf verklaarde dat dit eerste huwelijk een schijnhuwelijk was”* wordt bevestigd door de stukken van het dossier, namelijk brieven van de echtgenote zelf. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat verwerende partij hiernaar verwijst. De verwijzing naar het feit dat het onderzoek in Gent nog steeds lopende is, strookt inderdaad

niet met de gegevens van het dossier maar kan, gelet op de eigen verklaringen van de echtgenote van verzoeker en gelet op het feit dat dit slechts een bijkomend motief is, niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Vervolgens stelt verzoeker dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is omdat deze stelt dat de echtgenote van verzoeker geen gekende woonplaats heeft. Verzoeker brengt bij zijn verzoekschrift een aantal documenten bij waaruit zou moeten blijken dat zijn echtgenote van 23 april 2008 tot 30 april 2008 in de Universitaire ziekenhuizen Saint-Luc verbleef en vervolgens van 30 april 2008 tot 13 mei 2008 in het Ziekenhuis St. Etienne. Deze documenten zouden volgens verzoeker ook aantonen dat de echtgenote van verzoeker en hun zoon van 4 juli 2008 tot 11 augustus 2008 bij hem in Ankara zouden hebben verbleven. Tenslotte voegt verzoeker ook een huurovereenkomst bij waaruit zou moeten blijken dat verzoekers echtgenote wel degelijk op het door haar opgegeven adres woont. Na grondige lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker deze documenten niet voor de bestreden beslissing overmaakte aan de verwerende partij en dat hij ze pas nu voor het eerst bijbrengt zodat verwerende partij geen rekening kon houden met deze stukken. Uit de stukken van het administratief dossier namelijk het politieverlag van 7 juli 2008 blijkt dat de echtgenote van verzoeker een adreswijziging had doorgegeven aan de gemeente, zij kon dus weten dat deze adreswijziging zou worden gecontroleerd door de wijkagent en zij had de gemeente of de politie kunnen inlichten van haar afwezigheid. Het kan verwerende partij niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met deze verblijven in ziekenhuizen en het buitenland.

Tenslotte stelt verzoeker dat waar de bestreden beslissing de geboorte van zijn zoon niet in overweging heeft genomen, dit niet getuigt van een degelijke materiële motivering of dat verwerende partij zorgvuldig te werk is gegaan. Bij het onderzoek naar een aanvraag om visum gezinshereniging is het verwerende partij toegestaan om na te gaan of het huwelijk wel gericht is op een duurzame levensgemeenschap. Uit de opsomming van de verschillende elementen in de bestreden beslissing geeft verwerende partij aan waarom zij de mening is toegedaan dat het huwelijk van verzoeker geen duurzame levensgemeenschap op het oog heeft. Verzoeker toont met deze kritiek op de bestreden beslissing niet aan dat, rekening met alle in de bestreden beslissing opgesomde elementen, verwerende partij kennelijk onredelijk oordeelde dat het huwelijk van verzoeker geen duurzame levensgemeenschap op het oog heeft.

In de mate dat verzoeker met zijn betoog tracht een nieuwe beoordeling van zijn visumaanvraag te verkrijgen, wijst de Raad erop dat, zoals hiervoor reeds gesteld, wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de minister in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is, hetgeen in casu niet het geval is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bespreking van het middel is gebleken dat de gemachtigde van de minister op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“2.2. Tweede middel

Schending van artikel 40ter Vreemdelingenwet, artikel 22 van de Grondwet, artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (hierna: BuPo-verdrag) en artikelen 4, 5, 7, 8 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind (hierna: Kinderrechtenverdrag).

Doordat verweerder de beslissing nam om de visumaanvraag van verzoeker te weigeren.

Terwijl verzoeker als echtgenoot van een Belg, het recht heeft om in België te verblijven en zich te vestigen.

Bovendien wordt door het willekeurig optreden van de overheid het artikel 8 EVRM geschonden; Het artikel stelt dat " 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn gezinsleven. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van derden".

Het, zij het lager in de hiërarchische rechtsorde, BuPo-verdrag dient hier eveneens te worden aangehaald ter ondersteuning van de argumentatie van verzoeker. Artikel 23 stelt dat: "1. Het gezin vormt de natuurlijke en fundamentele kern van de maatschappij en heeft recht op bescherming door de maatschappij en de Staat. 2. Het recht van mannen en vrouwen van huwbare leeftijd een huwelijk aan te gaan en een gezin te stichten wordt erkend. 3. Geen huwelijk wordt gesloten zonder de vrije en volledige toestemming van de aanstaande echtgenoten. 4. De Staten die partij zijn bij dit Verdrag nemen passende maatregelen ter verzekering van de gelijke rechten en verantwoordelijkheden van de echtgenoten wat het huwelijk betreft, tijdens het huwelijk en bij de ontbinding ervan. In geval van ontbinding van het huwelijk wordt voorzien in de noodzakelijke bescherming van eventuele kinderen." Zoals reeds gesteld gaat het hier om het gezinsleven van verzoeker en zijn echtgenote samen met hun pasgeboren zoon.

In casu komt de eenheid van het gezin in het gedrang door de beslissing van verweerder aangezien verzoeker zijn gezin nooit zal kunnen vervoegen en bijgevolg zijn echtgenote niet kan bijstaan in de opvoeding van hun zoon.

Bovendien is het gezin, zoals gesteld in het BuPo-verdrag, de natuurlijke en fundamentele kern van de maatschappij. Echtgenoten moeten het recht krijgen om een gezin te stichten en te onderhouden.

Uit het bovenstaande blijkt dat de beslissing tot verwerping van het visum van verzoeker een onevenredige inmenging van de overheid is in het privaat en familiaal leven van verzoeker. Temeer daar de motieven van verweerder zoals besproken in zijn beslissing in eerste instantie niet afdoende zijn en bovendien het niet toelaten om een beroep te doen op de uitzonderingsregel van paragraaf 2 van artikel 8 EVRM.

Ten slotte stelt ook het Kinderrechtenverdrag dat Staten al het nodige moeten doen om gezinshereniging mogelijk te maken en de aanvragen welwillend, menselijk en met spoed te behandelen.

Uit het bovenstaande kan ook hier alleen maar blijken dat verweerder hierin heeft te kort geschoten. De beslissing miskent immers deze rechten. Het middel is bijgevolg ernstig.»

2.2.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat verzoeker met het tweede middel geen dienstig middel ontwikkelt. De echtgenote van verzoeker was reeds eerder gehuwd en haar eerste echtgenoot vestigde zich in België op basis van dit huwelijk. Verzoekers echtgenote verklaarde later zelf dat dit een schijnhuwelijk was en diende zelfs een klacht in tegen haar eerste echtgenoot. Het huwelijk van verzoeker en zijn echtgenote werd reeds tien dagen na hun eerste ontmoeting gesloten en was volgens verzoeker traditioneel gearrangeerd. Het parket van de procureur des konings verstrekke op 28 juli 2008 een negatief advies omtrent het huwelijk van verzoeker en zijn echtgenote omdat het parket meende dat het huwelijk er duidelijk op gericht was om voor hem een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen uit hoofde van zijn status als echtgenoot van een Belgische onderdaan. Een aantal elementen wezen immers in de richting van een schijnhuwelijk. In het licht van de aangehaalde elementen werd het visum terecht geweigerd. Het is verwerende partij toegestaan wetsontduiking tegen te gaan en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Verwerende partij handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers situatie daadwerkelijk kenmerken en die verzoeker tijdig had voorgelegd en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. Het huwelijk wordt in België niet erkend en opent derhalve

geen recht op gezinshereniging. Inzake het Kinderrechtenverdrag stelt verwerende partij in haar nota dat dit verdrag geen rechtstreekse werking heeft.

2.2.3. Verzoeker herhaalt in zijn repliekmemoire het tweede middel zoals weergegeven in het verzoekschrift.

2.2.4. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op de eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Verzoeker betwist niet dat de inmenging in zijn familiaal leven is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar hij is evenwel van mening dat de inmenging een onevenredige aantasting van zijn familiaal leven uitmaakt die bovendien niet noodzakelijk zou zijn in een democratische samenleving. Verzoeker laat evenwel na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoeker een Belgische echtgenote heeft, volstaat op zich niet voor de toekenning van een visum gelet op de twijfels die er zijn omtrent dit huwelijk. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven aan welke voorwaarden in casu niet is voldaan.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch weigert in casu de visumaanvraag om verschillende redenen. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de minister van Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de minister heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Daar artikel 22 van de Grondwet dezelfde bescherming van het gezinsleven biedt als artikel 8 van het EVRM en geen schending van artikel 8 van het EVRM vastgesteld werd, kan evenmin een schending van artikel 22 van de Grondwet aanvaard worden.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 23 van het BUPO-verdrag wijst de Raad erop dat verzoeker op 23 augustus 2007 te Turkije in het huwelijk met de Belgische Y. Z. is getreden. Nog daargelaten de vraag in hoeverre bijgevolg het recht, vervat in artikel 23 van het BUPO-verdrag niet werd uitgeput, dient alleszins te worden benadrukt dat de Raad vaststelt dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen (RvS 1 juni 2006, nr. 159.485).

Aangaande de aangevoerde schending van verschillende artikelen van het Kinderrechtenverdrag wijst de Raad erop, daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van de artikelen 4, 5, 7, 8 en 10 van het Kinderrechtenverdrag, dat een loutere verwijzing naar deze artikelen geenszins kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Hetzelfde kan gezegd worden van de aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker laat immers na aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zou geschonden hebben.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.